

Πριν από λίγες μέρες κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ψυχογιός το νέο βιβλίο της Λένας Μαντά με τίτλο «Όσα ήθελα να δώσω». Η κυρία Μαντά αυτή τη φορά καταπιάνεται με κάτι διαφορετικό καθώς αποφάσισε να καταθέσει στους αναγνώστες της τη συνέχεια όλων της των βιβλίων γράφοντας δώδεκα διαφορετικά διηγήματα. Ένα ιδιαίτερο εγχείρημα, το οποίο μόνο ο δημιουργός μπορεί να ξέρει κατά πόσο ήταν δύσκολο ή όχι. Προσωπικά νομίζω πως είναι αρκετά δύσκολο για έναν συγγραφέα να δημιουργήσει και πάλι χρησιμοποιώντας ήρωες και ιστορίες που έχει γράψει ήδη τη λέξη «τέλος».

Η κυρία Μαντά ξαναγύρισε στα βιβλία που η ίδια εμπνεύστηκε και δημιούργησε. Αναζήτησε όσα είχε μέσα στην καρδιά της και ήθελε, ίσως, να πει ώστε να αισθανθεί τις ιστορίες της ολοκληρωμένες. Η πένα της είναι γνωστή και αγαπητή από τους πιστούς της αναγνώστες, στους οποίους απευθύνεται το βιβλίο «Όσα ήθελα να δώσω». Δε θεωρώ πως κάποιος που δεν έχει γνώση όλων των βιβλίων της κυρίας Μαντά μπορεί να διαβάσει με άνεση τα συγκεκριμένα διηγήματα, καθώς θα του δημιουργηθούν αναγνωστικά κενά και απορίες. Τα διηγήματα του βιβλίου σε καμία περίπτωση δε μπορούν να αντιμετωπιστούν ως αυτοτελείς και μεμονωμένες ιστορίες, δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε πως η συγγραφέας έχει μια εμπειρία στη διηγηματογραφία, καθώς το 2010 είχε εκδώσει τη σειρά διηγημάτων «Δεν μπορεί, θα στρώσει!». Για τους γνώστες λοιπόν του έργου της Λένας Μαντά το βιβλίο αυτό αποτελεί ιδανικό αναγνωστικό ταξίδι.

Προσωπικά ενθουσιάστηκα με κάποιες ιστορίες και απογοητεύτηκα με κάποιες άλλες. Η συνέχεια της Λύκαινας όχι μόνο με συγκίνησε αλλά έμοιαζε απαραίτητη. Όσα έγιναν μετά το «Τελευταίο Τσιγάρο» με πίκραναν, αλλά νομίζω πως ήταν δικαιολογημένα. Πλέον αναρωτιέμαι πως δεν είχαν συμβεί νωρίτερα. Τα όσα έμαθα για τον Παύλο και την Κλαίλια υπήρξαν κάπως ανούσια για εμένα, αν και το βιβλίο «Έρωτας σαν Βροχή» είναι, κατά την προσωπική μου άποψη, ένα από τα καλύτερα της κυρίας Μαντά. Η ιστορία όμως που θεωρώ πως δίνει πολλά στον αναγνώστη, ίσως γιατί δίνει άλλα τόσα και στη συγγραφέα η οποία προσφέρει με τη σειρά της πολλά, είναι η συνέχεια από το «Ήταν ένας καφές στη χόβολη». Οι μνημένοι σίγουρα γνωρίζουν πως πρόκειται για το πρώτο βιβλίο της Λένας Μαντά, το οποίο είχε κυκλοφορήσει από άλλον εκδοτικό και με διαφορετικό τίτλο. Όταν το 2014 επανεκδόθηκε από τις εκδόσεις Ψυχογιός ένα μεγάλο όνειρο της δημιουργού του πραγματοποιήθηκε. Νομίζω πως σε

αυτή την ιστορία κρύβεται όλη η συγγραφική ψυχή της Λένας Μαντά. Για την ακρίβεια όλα όσα θέλει να πει, όλα όσα έχει μέσα της και θέλει να δώσει στον αναγνώστη περικλείονται στην τελευταία φράση της ιστορίας που αφορά το συγκεκριμένο βιβλίο. Ενδιαφέρουσα η σειρά με την οποία τοποθέτησε τις ιστορίες μέσα στο συλλογικό αυτό έργο.

Μαρία Μπακάρα